

Eksik Parça Yayınları

YokYer Hırsızı

Yazan: Alice M. Rose

Bu kitabın ilk baskısı *The Nowhere Thief* adıyla Nosy Crow Ltd tarafından İngiltere’de yapılmıştır.

Metin © Alice M. Ross, 2023

Kapak İllüstrasyonu © Federica Frenna, 2023

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çeviren: **Elif Tahmiscioğlu**

Editör: **Ebru Koç Bal**

Son Okuma: **Alkım Özalp**

Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Kapak Uygulama: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8600-09-4

Bu eserin Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları’na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Alice M. Ross, İngiltere’de yaşayan Britanyalı yazar ve gazetecidir. Mesleğine finans gazeteciliği alanında başlamış, uzun yıllar bu alanda çalışmıştır, özellikle *Financial Times* gazetesinde çeşitli görevlerde bulunmuştur. Bu deneyim onun yazım becerilerini geliştirmesine yardımcı olmuştur. Ancak gazetecilikte gerçekleri doğru aktarmak önemliyken, şimdi kurgu türünde yazarak hayal gücünü özgürce kullanmaktan memnundur. *YokYer Hırsızı*, Alice M. Ross’un ilk çocuk romanıdır. Şu anda Londra’da yaşamakta, yazmak dışında genellikle evde kedileri ve çocuklarıyla vakit geçirmekten hoşlanmaktadır.

ALICE M. ROSS

YOKYER HIRSIZI

Çeviren: Elif Tahmiscioğlu

Tezgâhın üzerinde duran kedi şeklindeki saat dokuz çeyrek kalayı vurdu ve mekanik bir miyav sesi çıkardı. Sanki sözleşmişler gibi tam o anda gerçek bir kedi de Elsbeth'in yanına usulca yaklaşip miyavladı. Acaba kedi, ona henüz yemek yemediğini mi söylemek istiyordu? Ama bu kedide garip bir şey vardı. Elsbeth gözlerini ona dikip kaşlarını çatı. Birden irkilerek kedinin iki kuyruğu olduğunu fark etti.

Alçak bir sesle, "Seni de yanımda götürmeliyim," dedi. Kedi rahatsız olmuş gibi iki kuyruğunu birden salladı.

Dışarıdan bir gürültü geldi. Çakıl taşlarının üzerinde bir şey hareket ediyordu. Elsbeth eğildi, sonra başını kaldırııp pencereden dışarı baktı. Bir anne ve küçük oğlu büyük, siyah bir arabadan inerken şarkı söylüyorlardı. "*Bir, iki, çamaşır ipi.*"

Buradan çıkmalıydı. Elsbeth daha önce hiç yakalanmamıştı, şimdi de yakalanmaya niyeti yoktu. Sırt çantasının fermuarını çekip arkasına döndü. "*Üç, dört, kapıyı ört.*"

Elsbeth, oğlanın evin ön tarafından gelen kahkahasını duydu. Çok yakındı. Ama bir şeyi atladığına dair içini kemiren şüphe onu durdurdu ve dönüp tekrar tezgâha baktı. Saatteki kedinin de iki kuyruğu vardı. Bunu dükkânda kesinlikle satabilirdi. Saati kaptı. Ön kapının çarpma sesi duyuldu ve minik ayakların tıptırtıları iyice yaklaştı. "*Beş, altı, araba yoldan çıktı.*" Elsbeth hızla geçide doğru yöneldi ama yeterince hızlı değildi.

Küçük bir çocuk mutfak kapısında durmuş meraklı gözlerle ona bakıyordu. Burnuna reçel bulaşmıştı. Elsbeth

Kızım Greta'ya...

Birinci Bölüm

Elsbeth, boş mutfakta elinden geldiğince sessiz bir şekilde, parmak uçlarına basarak yürüdü. Buzdolabına pastel boyayla çizilmiş koca kafalı çöp adam resimleri yapıştırılmış, plastik harflerle “KÖPEK” ve “ANNE” yazılmıştı. Bazı harfler yere düşmüş, öylece kalmıştı. Pencereden süzülen sabah güneşinin tozlu hüzmesine, dibi tutmuş reçel ve kavrulmuş kahve kokusu karışmıştı. Ancak burada yaşayan her kimse, belli ki dışarıdaydı. Elsbeth artık evlerin boş olmasına alışmaya başlamıştı.

Çekmeceyi açtı. Çatallar ve bıçaklar, yılbaşı süsleri gibi ışıldıyordu. Elsbeth elini daldırıp bir avuç çatal-bıçağı kap-tığı gibi sırt çantasına attı. Başka Yerlerin metal alaşımları sıra dışıydı ve bunlar muhtemelen kendi dünyasındakiler tarafından nadir antikalar olarak kabul edilirdi. Son olarak eline, sapında fare oyması olan küçük bir kaşık aldı. Kaşığa yansıyan yüzü, bir uzaylının gibi şişkin ve baş aşağı du-ruyordu. Elsbeth bir an yansımasına baktıktan sonra kaşığı çekmeceye geri koydu. Duraksadı, çantasından iki yemek çatalı ve iki yemek bıçağı çıkarıp onları da yerlerine bıraktı.

o an, buranın kendisi için olmasa da oğlan için gerçek olduğunu idrak etti. Burası onun eviydi. *Kaşığını yerine bıraktım*, diye düşündü Elsbeth. Oğlanla birbirlerine baktılar. Ona, *“Ben sadece on iki yaşında bir kızım,”* demek istedi. *“Aslında bir hırsız değilim.”*

Nefesini tutarak bir parmağını dudağının üzerine koydu. Oğlan bu hareketi taklit edip gülümseyince Elsbeth rahatladı.

Oğlanın arkasındaki ahşap zeminden topuk tıkırtıları duyuldu. Çocuğun annesi geliyordu. Elsbeth yavaşça kapıya doğru ilerledi ve geçidin kenarında bekledi. O an bütün vücuduna iğneler batırılıyormuş gibi hissetti. Tam anne odaya girip şaşkınlıkla nefesini tuttuğu anda Elsbeth ışığın içine daldı.

Ve aniden kendini bambaşka bir yerde buldu. Burası karanlık ve boştu. Burası aslında bir BaşkaYer değildi, YokYer'di. Hava soğuk ve kokusuzdu. Elsbeth yürümeye çalıştığında bacakları sanki denizin altında ilerliyormuş gibi her zamankinden daha ağır hissettiriyordu. Elsbeth'in önündeki sessiz havai fişek gösterisi olmasa burası daha da korkunç görünürdü. Devasa bir kürenin önünde duruyordu ve attığı her adımda havai fişekler şekil değiştiriyor, renkleri hafifçe farklılaşıyordu. Elsbeth kürenin dışında durmuş içine bakıyordu. Son bir haftada burada o kadar çok zaman geçirmişti ki artık ona neredeyse normal gelmeye başlamıştı. Neredeyse.

Sola doğru dikkatle adım attı. Önündeki renkler değişti. Bir çiçek dürbününe bakmak gibiydi. Tıpkı sekizinci yaş

gününde annesinin verdiği benzeyordu. Annesi bunun ona Elsbeth'i hatırlattığını söylemişti. Elsbeth annesinin, giydiği kıyafete göre maviden griye değişen gözlerini kasettiğini biliyordu. İnsanlar sık sık gözleri hakkında yorum yaparlardı ama bu yorumlar her zaman iltifat sayılmazdı.

Şimdiye kadar Elsbeth YokYer'de fazla uzağa gitmemişti. Eve dönüş yolunu bulamamaktan çok korkuyordu.

Çiçek dürbününe dikkatlice baktı. Renkler, durduğu yere göre değişiyordu ve doğru renk karışımını bulduğunda kendi BaşkaYer'ine, evine dönebileceğini çözmüştü. Şu anda iki ana renk vardı; havaya fırlatılmış üzüm salkımına benzeyen mor lekeler ve dükkânında satılan nişan yüzüklerini andıran zümrüt yeşili kıvrımlar. Bu renkler, onun BaşkaYer'ine aitmiş gibi görünüyordu ama emin olmak zordu. Öne doğru temkinli bir adım attı ve açılan alan onu içine çekince irkildi. Yanıldığını fark ettiğinde artık çok geçti.

Elsbeth başka bir mutfakta duruyordu. Farklı bir BaşkaYer'deydi. Ama burada onu rahatsız edecek küçük bir çocuk yoktu. Çünkü burası terk edilmişti. Buzdolabının eskiden durduğu duvarda boş prizler ve lekeler görünüyordu. Hava soğuk ve kirliydi. Elsbeth kontrol etmek için bir çekmeceyi açtı. Boştu. Ev yine bir tepenin üzerindeydi. Bu BaşkaYer farklı olsa da evin bulunduğu konum aynıydı. Ancak bir gariplik vardı. Burada deniz seviyesi tepeye çok daha yakındı. Dalgalar geniş bahçenin alt kısmına vuruyordu. Elsbeth uzaklarda bir cam kırılma sesi duydu. Ardından gelen çığlık sesiyle yerinden sıçradı. Annesi, endişelendiğinde sakinleşmek için derin derin

nefes alması gerektiğini söylerdi. Elsbeth de şu an bunu yapıyordu. *İstedğin an buradan kaçıp gidebilirsin*, diye hatırlattı kendine.

Geçide geri döndü ve yeniden YokYer’de olduğu için rahatladı. Renkleri inceledi. Hâlâ mor üzümlerle yeşil yüzüklerin bir karışımıydı ama *onun* BaşkaYer’i için doğru karışımın ne olduğunu bilmiyordu. Belki de şu an çok fazla mor vardı. Hafifçe sola kayıp öne doğru adım attı.

Nefesini tuttu ve bağırmamaya çalıştı. Dizlerine kadar ulaşan buz gibi bir suyun içinde duruyordu. Burası kesinlikle doğru BaşkaYer değildi. Buradaki mutfak, son gördüğünden bile daha kötü durumdaydı. Ortamda keskin bir küf kokusu vardı. Elsbeth pencereden dışarı baktı ve denizin karayı yutmak istermiş gibi yükseldiğini görünce çok şaşırdı. Önceki BaşkaYer’de karaya vuran küçük dalgalar şimdi tepenin aşağısındaki evlerin bacalarını yalıyordu. Bahçe diye bir şey varsa bile tamamen sular altında kalmıştı. Küçük siyah bir balık ayağının yanından geçti. Biraz ilerde, suyun üstünde bir fotoğraf çerçevesi yüzüyordu. Ön dişleri olmayan, gözlüklü, küçük bir çocuk fotoğraftan ona gülümsüyordu. Elsbeth’in sahip olma içgüdüğü devreye girdi ve fotoğrafı iyice incelemek için yanına yaklaştı. Ancak çerçeve tahtadandı ve muhtemelen para etmeyecek hâle gelene kadar suyun içinde kalmıştı. Zamanını boşa harcıyordu.

Sonra bacalarında tuhaf bir çekilme hissetti. Aşağı baktı. Mutfaktaki su, sanki biri küvetin tıpasını çekmiş gibi hızla azalıyordu. Elsbeth arkasını dönünce nefesi kesildi.

Aşğıdaki çatıların üzerinden duvar gibi yükselen bir dalga hızla güçlenerek doğruca içinde durduğu mutfğa geliyor-du. Elsbeth sendeleyerek geçide doğru gitti. Suyun yoğun-luğu ve sırt çantasının ağırlığı onu yavaşlatıyordu. Bir an panik oldu. Ya her zaman kaçıp *kurtulamazsa*? Dalga mut-fağın camlarına çarpıp su beline sertçe vururken kendini YokYer'e attı.

Sanki biri bir düğmeye basmış gibiydi. Dalgalar kaybol-muştu ve Elsbeth sessiz karanlıkta kalbinin tüm vücudunu sarstığını hissetti. Ucuz atlatmıştı. Ürperdi. Çok ucuz at-latmıştı. Eve gitmeliydi. Kendini sakinleştirmek için derin derin nefes aldı ve düşünmeye çalıştı. Belki de yanlış yöne gitmişti. Sola doğru adımlar atıp durmuştu ama belki de onun BaşkaYer'i sağ taraftaydı. Bu kez diğer tarafa doğru üç büyük adım attı ve tekrar çiçek dürbününe baktı. Üçün-cüde şansı yaver gidecekti. İleri doğru adım attı.

İlk fark ettiği şey zeminin kuru olmasıydı. Bu iyiye işa-retti. Elsbeth odayı inceledi. Bu mutfak tanıdıktı.

Ahşap masaya baktı. Kontrol etmeliydi. Birbirine yakın BaşkaYerler çok benzer olabiliyordu. Hatta bazen insanlar bile birbirinin kopyasıymışçasına benziyorlardı. Ama çakı-sıyla kazıldığı işaret hâlâ orada olduğuna göre emin olabilirdi. Buradan ayrıldığında hava güneşliydi, şimdi ise kara bulut-lar toplanıyordu ama sonunda eve dönmüştü. Bu, Elsbeth'in YokYer'de kaybolmaya en çok yaklaştığı zamandı. Çok ileri gitmişti. Daha dikkatli olmalıydı. Daha küçük adımlar atma-lıydı. Çiçek dürbünündeki renklere daha iyi odaklanmalıydı. Renkler o kadar çok dönüp duruyordu ki ayırt etmek zordu

ama her BaşkaYer'in ayrı bir deseni olduğuna emindi. Yakında kendisinininkinin desenini tanıyacaktı, bundan emindi.

Elsbeth kendine bir kural daha koydu. *Bir daha çocukların olduğu yerlere gitmek yok.* Küçük çocuk ona baktığında hissettiği duygudan hiç hoşlanmamıştı.

Ağır sırt çantasının saplarını biraz daha sıkı ve odaya göz gezdirdi. Duvarda, sanki bir çocuk tarafından yapılmış gibi görünen, kırmızı çizgiler ve mavi noktadan oluşan bir tablo asılıydı. Elsbeth tablonun çok pahalı olabileceğinden şüphelendi. Masanın üzerinde asil görünümlü pirinç bir at ve çıplak bir kadın heykelciği duruyordu. Bunları dükkânında kesin satardı ama Elsbeth boş bir evden bile olsa kendi BaşkaYer'inden hiçbir şey almaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bu evin sahipleri her kimse kapıyı kilitlemedikleri için Elsbeth'in içeri girmesi kolay olmuştu. Annesi onlara "yalıkçılar" derdi. Bu insanlar Lunden'deki arkadaşlarına sahil kesimindekilerin ne kadar misafirperver olduğunu anlatmayı çok severlerdi. Ne kadar güzel bir topluluk, ne kadar güvenli bir mahalle... En güzel deniz manzarası turistlerin kaldığı evlerden görünürdü ve çoğunlukla bu evler sadece yaz aylarında dolu olurdu. Annesi bunun saçma olduğunu ve bu evlerin kasabada sürekli yaşayanlara ayrılması gerektiğini söylerdi. Ancak kasabanın gerçek sakinlerinin bu kadar güzel evlerde yaşayacak paraları yoktu.

Elsbeth aniden ensesinin ürperdiğini hissetti. Hızla arkasına döndü. Arkasındaki geçit, havaya asılmış binlerce küçük elmas varmış gibi parlıyordu. Bir an, hareketsiz du-

ran siyah bir silüet gördüğünü düşündü. Ona mı öyle geliyordu yoksa silüet elini mi uzatıyordu? Elbette böyle bir şey olamazdı. *Aptallık etme*, dedi kendi kendine. Elsbeth bakarken silüet kayboldu ve geçit, taş atıldıktan sonra eski durgun hâline dönen bir su birikintisi gibi kapandı. Herhalde kendi yansımısını görmüştü. Yine de içini tuhaf bir his kapladı, sanki kürek kemiklerinin arasında bir böcek dolaşıyordu.

Tepedeki kilisenin çanları çalmaya başladı. Yedi, sekiz, dokuz... Düşündüğünden daha geç kalmıştı. Elsbeth kilitlenmemiş arka kapıdan fırlayıp dışarıdaki karanlığa ve git-tikçe şiddetlenen fırtınanın içine daldı.

Elsbeth uğuldayan deniz havasını arkasında bırakarak dükkânın kapısını sertçe kapattı. Aniden sessizlik çöktü. İlk yağmura rağmen sıırıslık olmuştı ve nefesini düzene sokmaya çalışırken bir an gözlerini kısarak etrafına baktı. Sonra annesinin o kocaman gülümsemesi kadar iyi bildiği oda yavaşça önünde belirmeye başladı. Lambaların çoğu yanıyor ve etrafa kehribar rengi bir ışık yayıyordu. Eski çizimlerle süslü bakır tabaklar duvarda parlıyor, kepenklerden sızmaya çalışın cılız gün ışığı tik ağacından yapılmış mobilyalara vuruyordu. Gümüş şamdanlar, opal taşlı kolyeler ve yaldızlı çerçeveler her yanı kaplamıştı. Sanki yüz farklı ailenin salonundaki eşyalar üst üste yığılmıştı. Eğer tüm BaşkaYerleri aynı anda görebilseydiniz muhtemelen karşılaşacağınız manzara bu olurdu. Müşteriler bazen bu eşya kalabalığı karşısında şaşkı-

na dönerdi ama Elsbeth her parçanın yerini avucunun içi gibi biliyordu.

Elsbeth'in annesinin her sabah yaktığı tütsü, şimdiden dükkânı misk kokusuyla doldurmuştu. Annesi odanın ortasındaki tezgâhın arkasında oturuyordu. Ağustos ayında olmalarına rağmen kalın yünlü kazağını giymiş, bulmacasını çözüyordu.

Elsbeth nefes nefese, “Özür dilerim, geç kaldım,” dedi. Sırt çantasını fırlattı ve çanta yere düşerken tok bir ses çıkardı. Yaz tatilinde Elsbeth, sabahları dükkânda annesine yardım edeceğine söz vermişti. Turizm sezonundaydılar, bu nedenle dükkânın her zamankinden yoğun olması gerekirdi. Ancak şimdiye kadar yoğunluktan eser yoktu.

Annesi içini çekti. “Üzülme tatlım. Bugün ortalık sakin görünüyor. Yine.”

Geçen yaz turistler kahvaltıya giderken ya da kahvaltıdan dönerken sabah ilk iş dükkâna uğrarlardı. Bu yıla sabahları yaprak kımıldamıyordu.

Dükkânın camları, küçük çakıl taşları atılıyormuş gibi aniden tıkırdadı. Annesi, “Turistleri kaçırmak için bir bu tuhaf yaz dolusu eksikti zaten,” diye ekledi. Tokası saçından tezgâha doğru kaymaya başlamıştı bile. Elsbeth tokenın günün daha bu saatinde kaçmaya hevesli görünmesini hayret verici buldu.

Annesi saçını çekiştirince toka bunu fırsat bildi ve kurtularak tık diye yere düştü. Annesi yüksek sesle bulmacadaki soruyu okudu. “Genellikle keçiyle ilişkilendirilen bir burç. Beş harfli.”

“Oğlak,” dedi Elsbeth. Annesine baktı. Saçları gözüne daha beyaz göründü. Annesi eskiden saçlarının Elsbeth’in-ki gibi fare kahverengisi olduğunu söylerdi ama bu ona hiç mantıklı gelmemişti. Elsbeth’in gördüğü bütün fareler griydi. Şimdi annesi saçlarının gerçekten fare tüyüne benzediği şakasını yapıyordu.

“Belki de yaz indirimi yapmalıyız. Yıllardır burada duran bazı eşyalardan kurtulmalıyız.” Annesi güldü ama bu gerçek bir gülüş değildi.

Elsbeth, annesinin ilk adımlarını atarken tutunduğunu söylediği on sekizinci yüzyıldan kalma büfeye baktı. Ahşabın üzerindeki her bir çizici, gözleri kapalıyken bile bulabilirdi. Biri gerçekten onu satın almak istese annesi dehşete kapılırdı. Antikaların çoğu yıllardır buradaydı. Sakin dükkânlarındaki kazanç pek yüksek sayılmazdı. Kış aylarında turistler yokken bir gün boyunca hiç müşteri gelmediği bile olurdu.

Ama bu hafta durum biraz farklıydı. Elsbeth, BaşkaYerlerden getirdiği yeni şeyleri görebiliyordu. Dün boş bir evden çaldığı, kenarları metal dallarla kaplı, oval çerçeve de bunların arasındaydı. Metal inanılmaz derecede yumuşaktı. O kadar yumuşaktı ki Elsbeth çerçevenin daha derli toplu durması için dalları itebilmişti. Tekrar baktığında, dalların bir yaratığın etrafını saran dokunaçlar gibi biraz geriye çekildiğine yemin edebilirdi. Çerçevenin yanında, bir BaşkaYer’deki sahilde kırılıp açılmış hâlde bulduğu kaya parçası duruyordu. Işık kayanın içindeki yeşil kristallere, kendi sessiz enerjileriyle titreşen o minik diktlerle vuruyordu.